

„Rozwój myśli geograficznej w Polsce”.
Wystawa w Muzeum Uniwersytetu Jagiellońskiego

”The Development of Geographical Thought in Poland”.
An exhibition at the Museum of the Jagiellonian University in Kraków

ANTONI JACKOWSKI

Instytut Geografii i Gospodarki Przestrzennej, Uniwersytet Jagielloński
30-387 Kraków, ul. Gronostajowa 7; antoni.jackowski@wp.pl

MAŁGORZATA TABORSKA

Muzeum Uniwersytetu Jagiellońskiego
31-010 Kraków, ul. Jagiellońska 15; malgorzata.taborska@uj.edu.pl

Zarys treści. Wystawa została przygotowana z okazji odbywającej się w Krakowie w dniach 18-22 sierpnia 2014 r. Konferencji Regionalnej Międzynarodowej Unii Geograficznej. Była otwarta od 19 sierpnia 2014 do 22 stycznia 2015. Odwiedziło ją 10 587 osób. Wystawa jest pierwszą o takim charakterze w Polsce. Zaprezentowano najważniejsze przykłady świadczące o tradycji polskiej myśli geograficznej – od czasów średniowiecza do chwili obecnej. Ekspozycjami są stare książki, mapy, instrumenty i przyrządy oraz archiwalia.

Słowa kluczowe: geografia polska, historia geografii, szkoły geograficzne w Polsce, historia kartografii w Polsce, instrumenty naukowe, pomiary geodezyjne.

Z okazji odbywającej się w Krakowie Regionalnej Konferencji Międzynarodowej Unii Geograficznej (MUG) (18-22 sierpnia 2014 r.), w Collegium Maius otwarta została Wystawa pt. *Rozwój myśli geograficznej w Polsce*. Organizatorami były Muzeum Uniwersytetu Jagiellońskiego oraz Instytut Geografii i Gospodarki Przestrzennej UJ, zaś autorami: pomysłodawca prof. dr hab. Antoni Jackowski z Instytutu Geografii i Gospodarki Przestrzennej UJ, a także Przewodniczący Polskiego Towarzystwa Geograficznego oraz dr Małgorzata Taborska, Kustosze Muzealny z Muzeum UJ. Była to pierwsza o takim charakterze ekspozycja w Polsce. Dotychczasowe przedsięwzięcia, między innymi związane z XIV Kongresem MUG w sierpniu 1934 r. w Warszawie, ograniczały się wyłącznie do prezentacji osiągnięć kartograficznych.

W uroczystym otwarciu Wystawy uczestniczyło kilkuset geografów z całego świata. Na zaproszenie organizatorów w wernisażu wzięli udział szczególnie goście - potomkowie wybitnych polskich geografów: Wincentego Pola (prawnik Julian Pol i prawnuczka Barbara Pol-Jelonek), Stanisława Pawłowskiego (syn Zbigniew), Wiktora Ormickiego (syn Jacek), Antoniego Wrzoska (córka Justyna), Jana Flisa oraz Józefa Szaflarskiego. Słowa powitalne wygłosili kolejno: prof. Krzysztof Stopka, Dyrektor Muzeum UJ, prof. Piotr Laidler, Prorektor UJ, prof. Marek Degórski, Przewodniczący Komitetu Sterującego Konferencji oraz prof. Vladimir Kolossov, Przewodniczący Międzynarodowej Unii Geograficznej.

Zorganizowanie Wystawy nie było sprawą prostą. Prace nad jej przygotowaniem trwały blisko dwa lata. Zaprezentowano wiele cennych eksponatów: stare druki, publikacje, mapy, instrumenty naukowe, pomoce dydaktyczne, materiały archiwalne. Zgromadzone eksponaty pochodziły z wielu zbiorów: Biblioteki Nauk Przyrodniczych UJ, Zbiorów Kartograficznych Instytutu Geografii i Gospodarki Przestrzennej UJ, Biblioteki Jagiellońskiej, Archiwum UJ, Biblioteki Narodowej, Narodowego Archiwum Cyfrowego, Muzeum Narodowego w Warszawie, Muzeum Narodowego w Krakowie, Archiwum Nauki PAN i PAU w Krakowie, Archiwum PAN w Warszawie, Archiwum Akt Nowych w Warszawie, Muzeum UJ, Archiwum Polskiego Towarzystwa Geograficznego oraz różnych placówek geograficznych i od osób prywatnych. W pięciu salach wystawowych mieszczących się na parterze Collegium Maius zobrazowano przełomowe momenty z dziejów polskiej myśli geograficznej do 1945 r. We wszystkich salach ulokowano plansze ukazujące chronologię rozwoju geografii w danym okresie jej historii, a także zawierające komentarze do szczególnie ważnych wydarzeń.

Wprowadzeniem do całej ekspozycji było ukazanie mapy jako podstawowego narzędzia pracy geografa (**Sala I**). Obok unikatowych map wystawiono liczne instrumenty, m.in. aktynometr (1876), psychrometr aspiracyjny według Roberta Assmana (1895), ruletkę geodezyjną (pocz. XX w.), sztuczny horyzont do pomiarów hydrograficznych (XIX w.) i stereoskop lustrzany (lata 1930.). Korzystając ze stereoskopu zwiedzający mieli możliwość oglądania zdjęcia lotniczego Tyńca z 1975 r. Stale był wyświetlany pokaz pt. *Okolice Jaworek koło Szczawnicy na różnych materiałach kartograficznych – podróż przez historię kartografii i GIS*, przygotowany przez dr. hab. Jacka Kozaka, prof. UJ oraz dr. Natalię Kolecką i dr. Dominika Kaima.

W **Sali II** ukazano narodziny polskiej geografii i jej rozwój do czasów Komisji Edukacji Narodowej. Początkowy okres formowania się geografii w Polsce to, obok prac astronomicznych, pierwsze opisy kraju w kronikach przedstawiających nasze tereny i naszą historię. Największym polskim kronikarzem był Jan Długosz (1415-1480). Jego *Chorographia Regni Poloniae* stanowi pierwszy szczegółowy opis geografii kraju. W okresie Odrodzenia Uniwersytet Krakowski był jednym z najważniejszych ośrodków upowszechniających znajomość geografii w Europie. Pierwsze wykłady z tej dziedziny odbywały się już po roku 1490. Pro-

fesorami byli m.in. twórcy pierwszych podręczników geograficznych: Jan z Głogowa, Jan ze Stobnicy, Miechowita. Wtedy pojawiają się także pierwsze mapy: *Tabula Sarmatiae* (Kraków 1526-1528) oraz *Mappa in qua illustrantur ditiones Regni Poloniae ac Magni Ducatus Lithuaniae* (Kraków 1526-1528), obie autorstwa Bernarda Wapowskiego (1450-1535). Pomocami dydaktycznymi były m.in. globusy, z których eksponowano na Wystawie Globus Ziemi Gerarda Merkatora (1541). Prezentowane były również takie instrumenty jak astrolabium należące niegdyś (około 1370) do Jana Brożka, profesora Akademii Krakowskiej czy torquetum wykonane dla Marcina Bylicy (1487). Wreszcie wystawiono również pierwsze podręczniki geografii, zwanej wówczas kosmografią: Jana z Głogowa (1506) oraz Jana ze Stobnicy (1512). Zaprezentowano też dzieło Macieja z Miechowa (Miechowity), wielokrotnego rektora Uniwersytetu, zatytułowane *Tractatus de duabus Sarmatiis (Traktat o dwóch Sarmacjach)* (1517). Była to pierwsza nowożytna geografia Wschodu europejskiego, tłumaczona na wiele języków nowożytnych. Można było też zobaczyć dzieło o Polsce Marcina Kromera (1578), pierwszą polską pracę z zakresu meteorologii Andrzeja Mirowskiego (1596), opracowania: Mikołaja Krzysztofa Radziwiłła („Sierotki”) z pielgrzymki do Ziemi Świętej (1611), Wojciecha Tylkowskiego o meteorologii (1669), Gabriela Rzączyńskiego o Polsce (1721), dzieła Karola Wyrwicza, Franciszka Siarczyńskiego, Wawrzyńca Surowieckiego, Stanisława Staszica oraz Hugona Kołłątaja. W tej grupie znalazła się również *Jeografia, czyli opisanie matematyczne i fizyczne Ziemi* (1804) Jana Śniadeckiego, która odegrała istotną rolę w dalszym rozwoju polskiej geografii.

Bogato prezentowana była kartografia. Na uwagę zasługują zwłaszcza mapy: Bernarda Wapowskiego (1526-1528), Andrzeja Pograbki (1569), Gerarda Merkatora (1578), Wacława Grodeckiego (1587), Abrahama Orteliusa (1645), Giovanni Antonio Rizzi-Zannoni (1772) i Stanisława Staszica (1815). Z instrumentów wymieńmy Złoty Globus Jagielloński (1510-1520), różne przykłady lunet, barometrów (m.in. barometr naczyniowy zakupiony przez Jana Śniadeckiego w Paryżu w 1786 r.), busoli czy narzędzi kreślarskich i geodezyjnych. Ważną rolę w rozwoju geografii odegrała Komisja Edukacji Narodowej (1773-1794) i Hugo Kołłątaj. W pierwszej połowie XIX w. powstają pierwsze czasopisma geograficzne: *Dziennik Podróży Lądowych i Morskich* (1827), *Kolumb* (1828-1829) i *Nowy Kolumb* (1838-1840).

Początki nowożytnej geografii polskiej zostały ukazane w **Sali III**. Wyłożone tu eksponaty ilustrują okres mniej więcej od połowy XIX stulecia do odzyskania niepodległości w 1918 r. W wyniku trzech rozbiorów Polski i utraty niepodległości ograniczone zostały możliwości swobodnego rozwoju nauki. Dotyczyło to również geografii, choć badania z tej dziedziny nie zostały przerwane. Przeciwnie, aktywność w tym zakresie była znacząca. W dużym stopniu było to wynikiem motywacji patriotycznej. Geografowie traktowali swoją pracę jako misję pozwalającą społeczeństwu poznać szczegółowo ziemię Rzeczypospolitej. Znacznie

ułatwiało to integrację ludności polskiej pozbawionej ojczyzny i zamieszkującej tereny różnych zaborów. Jedyną sposobnością poznawania ziem polskich stawała się książka geograficzna.

W okresie zaborów kształtowały się w Polsce naukowe podstawy geografii, która zaczęła krzepnąć jako samoistna dyscyplina naukowa. W połowie XIX stulecia geografia została uznana za odrębny przedmiot studiów akademickich. Dostrzeżono też jej wielkie znaczenie w procesie wychowania patriotycznego społeczeństwa, zwłaszcza młodzieży. Geografia, obok historii i nauki języka polskiego, była tym elementem edukacji, który miał przygotować kadry dla niepodległej Polski.

W związku z rodzącym się na ziemiach polskich przemysłem i rozwijającą się siecią transportową zainicjowano badania nad zasobami naturalnymi Polski. Szereg takich prac miało charakter aplikacyjny. Nadal rozwijała się geografia szkolna, która stała się jednym z istotnych elementów wychowania patriotycznego. Uwarunkowania polityczne i wymazanie z mapy Europy państwa polskiego sprawiło, że dużą wagę zaczęto przywiązywać do geografii historycznej.

Rozwój nauki, w tym również geografii, uzależniony był od polityki państw zaborczych. Najkorzystniejszą sytuację notowano w zaborze austriackim, gdzie Polacy mieli stosunkowo dużą autonomię. Największe ograniczenia miały miejsce w zaborze pruskim, choć i tutaj ukazywały się prace geograficzne w języku polskim (np. dzięki oficynom wydawniczym w Poznaniu i Wrocławiu). Zaczęły powstawać wyspecjalizowane uniwersyteckie placówki geograficzne. W końcu XIX w. zapoczątkowany został naukowy ruch studentów geografii (Kraków 1881).

W tej części ekspozycji dominuje twórczość Wincentego Pola, który w 1849 r. utworzył na Uniwersytecie Jagiellońskim pierwszą w Polsce katedrę geografii. Była to druga w kolejności chronologicznej taka placówka uniwersytecka na świecie (po Berlinie, 1820). Wincenty Pol wprowadził do programu studiów geograficznych, jako obowiązkowe, wycieczki terenowe. Działalność uniwersytecka Pola trwała krótko. W 1852 r. został usunięty przez władze austriackie za działalność patriotyczną. Katedrę reaktywowano dopiero w 1877 r. (Franciszek Czerny-Schwarzenberg). W 1917 r. przejął ją Ludomir Sawicki, tworząc wraz z Jerzym Smoleńskim nowoczesny Instytut Geograficzny. Druga na ziemiach polskich katedra geografii powstała w 1883 r. na Uniwersytecie we Lwowie (Antoni Rehmań, potem Eugeniusz Romer). Geografia rozwijała się również w Warszawie (Wacław Nałkowski, Stanisław Lenczewicz, Antoni Sujkowski). W latach 1880-1914 ukazał się pierwszy obszerny leksykon geograficzny ziem polskich *Słownik geograficzny Królestwa Polskiego i innych krajów słowiańskich*. Po latach Bolesław Olszewicz uznał to wydawnictwo za „koronę” wszystkich dotychczasowych polskich opracowań z zakresu geografii. Ciekawostką bibliograficzną jest publikacja Józefa Piłsudskiego *Geografia militarna Królestwa Polskiego* (1910), którą autor wydał pod pseudonimem Z. Mieczysławski. Pod koniec stycznia 1918 r. w Warszawie powstało Polskie Towarzystwo Geograficzne, zaś w dniu 1 kwietnia tego roku na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Warszawskiego utworzo-

no Zakład Geograficzny. W 1910 r. Polskie Towarzystwo Krajoznawcze zaczęło wydawać bardzo zasłużony w rozwoju geografii periodyk Ziemia. W 1918 r. we Lwowie Eugeniusz Romer rozpoczął wydawanie Prac Geograficznych, zaś na przełomie 1918/1919 ukazał się pierwszy zeszyt Przeglądu Geograficznego (redaktor Ludomir Sawicki).

Polacy bardzo aktywnie uczestniczyli w wyprawach geograficznych organizowanych przez różne kraje świata, w tym również przez państwa zaborcze. Największe zasługi mieli nasi rodacy w eksploracji Syberii i innych terenów azjatyckich, a także Australii i Oceanii, Ameryki Południowej oraz Antarktydy. Wystawa obejmowała niektóre publikacje i mapy związane z działalnością Pawła Edmunda Strzeleckiego, Ignacego Domeyki, Antoniego Rehmana, Stefana Rogozińskiego, Benedykta Dybowskiego i Bronisława Grąbczewskiego.

W tym czasie nastąpił też znaczący rozwój kartografii. Z bogatego dorobku zaprezentowano m.in. tzw. „mapę kwatermistrzostwa” (1839), mapy Stanisława Majerskiego, atlas Józefa Kolberga (1827), Wacława Nałkowskiego i Andrzeja Świętochowskiego (1895-1906), Aleksandra B. Macieszy (1907). Najważniejszym wydawnictwem tego typu był *Atlas geograficzno-statystyczny* (1916 r.) Eugeniusza Romera, który odegrał istotną rolę w dyskusjach nad delimitacją granic państwa polskiego po 1918 r. Unikatowy charakter ma rękopiśmienna mapa geomorfologiczna Polski z 1913 r. autorstwa Ludomira Sawickiego.

W okresie zaborów powstały pierwsze globusy Ziemi z polskimi nazwami (lata 1840-1860), produkowane w wytwórni Abla-Klingera w Norymberdze. Niedługo potem powstały kolejne globusy – tym razem produkowane w czeskich Roztokach k.Pragi (od 1861 r.). Na terenach Polski zaczęto produkować takie globusy dopiero po zakończeniu I wojny światowej. Ekspozycja zawiera również bogaty zestaw instrumentów.

W okresie II Rzeczypospolitej (**Sala IV**) następuje ożywiony rozwój geografii. Formują się znamienite polskie szkoły geograficzne, powstające w ośrodkach akademickich w Krakowie (L. Sawicki, J. Smoleński, Walenty Winid), Lwowie (E. Romer, Henryk Arctowski), Warszawie (S. Lencewicz, Bogdan Zaborski, Antoni Sujkowski, Stanisław Srokowski), Poznaniu (Stanisław Pawłowski, Stanisław Nowakowski) i Wilnie (Mieczysław Limanowski, Kazimierz Jantzen). Wykształciły się nowe dyscypliny o charakterze wybitnie aplikacyjnym (np. geografia turystyki). Geografowie odgrywali znaczącą rolę w rozwoju planowania przestrzennego i regionalnego. Zaprezentowano najważniejsze prace z tamtych lat. Obok ośrodków uniwersyteckich geografia uprawiana była w instytutach naukowych: Śląskim (Antoni Wrzosek, Stanisław Berezowski), Bałtyckim (wielu geografów) czy Badań Spraw Narodowościowych (Wiktor Ormicki, Bogdan Zaborski). Specyficzną placówką był Wojskowy Instytut Geograficzny (WIG), któremu poświęcono odrębne plansze. Pokazano wydawnictwa związane z II Zjazdem Słowiańskich Geografów i Etnografów, który odbywał się w Polsce w 1927 r. oraz z XIV Kongresem Międzynarodowej Unii Geograficznej (Warszawa 1934).

W okresie tym powstało szereg periodyków, m.in.: Czasopismo Geograficzne (1923-1939), Wiadomości Geograficzne (1923-1939), Polski Przegląd Kartograficzny (1923-1934), Wiadomości Służby Geograficznej (1927-1938), Turyzm Polski (1938-1939). Funkcję koordynatora badań naukowych pełniło w tamtym czasie Polskie Towarzystwo Geograficzne. Ważną rolę w popularyzacji geografii odgrywały dwie prywatne oficyny wydawnicze – krakowski „ORBIS” Ludomira Sawickiego (po jego śmierci w 1928 r. prowadzony przez żonę Marię) i lwowska „Książnica – Atlas” Eugeniusza Romera.

Ekspozycję w tej sali kończyły wydawnictwa geografów z lat II wojny światowej, opublikowane za granicą (np. S. Pawłowski, Michał Janiszewski) oraz w podziemnej Polsce (seria „Biblioteka Ziem Zachodnich”, 1942-1943: Jan Dylik, Maria Czekańska, Antoni Wrzosek). Wzrusza widok instrumentów naukowych (klizymetr oraz altymetr z początku XX w.) będących własnością prof. J. Smoleńskiego, zamordowanego przez Niemców w obozie koncentracyjnym w Sachsenhausen w styczniu 1940 r. Pokazano dwa rysunki Mieczysława Wątorskiego z 1956 r.: *Aresztowanie profesorów Uniwersytetu Jagiellońskiego* (listopad 1939) oraz *Sachsenhausen*.

Ze względu na rangę nauczania geografii dla wychowania społeczeństwa odrębne pomieszczenie (**Sala V**) poświęcono geografii szkolnej. Prezentowane są dzieła głównych polskich dydaktyków i metodyków (Stanisława Niemcówna, Michał Mścisz, Maria Czekańska, Wiktor Ormicki), a także podręczniki szkolne napisane przez wybitnych geografów (Jakub Stefan Cezak, Aniela Chałubińska, Michał Janiszewski, Wacław Nałkowski, Stanisław Pawłowski, Maria Polackówna, Eugeniusz Romer, Ludomir Sawicki, Jerzy Smoleński). Eksponowane były również przykłady podstawowego instrumentarium dydaktycznego. Charakter unikatowy ma m.in. rękopiśmienna mapa Wiktora Ormickiego z 1935 r. pt. *Rzeczywisty przyrost ludności w latach 1921-1931. Polskie województwa południowe*, przygotowana w Pracowni Kartograficznej Instytutu Spraw Narodowościowych w Warszawie. Wreszcie widzowie mieli możliwość zapoznania się z prezentacją pt. *Polscy odkrywcy i podróżnicy*, przygotowaną przez Antoniego Jackowskiego i Małgorzatę Taborską.

Opowieść o geografii do 1945 r. wzbogacono o 9 plansz tematycznych, wystawionych w *Ogrodzie Profesorskim*. Są to: *Geografia polska do II wojny światowej*; *Międzynarodowa Unia Geograficzna*; *XIV Międzynarodowy Kongres Geograficzny MUG, Warszawa 1934*; *Polskie Towarzystwo Geograficzne*; *Wojskowy Instytut Geograficzny*; *Koła Naukowe Geografów*; *Ne Cedat Academia! Akademia nie poddaje się* [tajne nauczanie, funkcje pełnione przez geografów w Polsce Podziemnej]; *A kiedy trzeba – na śmierć idą po kolei. Jak kamienie przez Boga rzucane na szaniec!* [martyrologia geografów w okresie II wojny światowej]; *Trzeba być żołnierzem, żeby zrozumieć niedolę maszerowania i prowadzenia walki bez map* [ten cytat z wypowiedzi generała Władysława Andersa posłużył za tytuł planszy ilustrującej polską wojenną produkcję kartograficzną na terenie

Fot. 1. Goście na dziedzińcu Collegium Maius podczas uroczystości otwarcia wystawy
Visitors in the yard of the Collegium Maius during the opening night

Fot. 2. Przed Złotym Globusem Jagiellońskim (1510-1520)
In front of the Gold Jagiellonian Globe (1510-1520)

Fot. 3. Przed globusem reliefowym Georga von Bauerkellera (1843 r.)
In front of Georg von Bauerkeller's relief globe (1843)

Fot. 4. W sali dotyczącej okresu międzywojennego
Room dedicated to the interwar period

Fot. 5. Antoni Jackowski opowiada prof. Vladimirowi Kolossovowi, Przewodniczącemu Międzynarodowej Unii Geograficznej, historię aresztowania profesorów UJ w ramach *Sonderaktion Krakau* (6 listopada 1939 r.), wśród których było 5 geografów.

Antoni Jackowski telling Prof. Vladimir Kolossov, President of the International Geographical Union, the history of the arrest of the Jagiellonian University professors, five of whom were geographers, during *Sonderaktion Krakau* (6 November 1939).

kraju i za granicą]. Plansze przygotowali autorzy wystawy przy współpracy Jacka Kumańskiego oraz Macieja Kluzy z Muzeum UJ.

Okres po 1945 r. zasygnalizowano na sześciu planszach eksponowanych w *Zaułku Estreichera*. Prezentowały one współczesne ośrodki geograficzne w Polsce, twórców szkół naukowych z zakresu geografii fizycznej, kartografii oraz geografii społeczno-ekonomicznej. Ukazano też geograficzne czasopiśmiennictwo naukowe oraz stacje terenowe na terenie Polski oraz w obszarach polarnych. Plansze przygotowały Elżbieta Bilśka-Wodecka, Justyna Liro oraz Izabela Sołjan z Instytutu Geografii i Gospodarki Przestrzennej UJ.

W ramach wystawy przygotowana została oferta lekcji muzealnych z geografii dla uczniów szkół podstawowych, gimnazjalnych i średnich. Obejmowały one następujące tematy: (1) Mapa jako warsztat geografa; (2) Pogoda a klimat; (3) Rzeźba terenu i jej odczytywanie na mapie topograficznej; (4) Rozwój geografii i nauk geograficznych. Zajęcia prowadzili doktoranci z Instytutu Geografii i Gospodarki Przestrzennej UJ. Odbywały się one w odrębnych pomieszczeniach Collegium Maius, na ogół po zwiedzeniu przez uczniów wystawy.

Fot. 6, 7. Integralną część wystawy stanowiły plansze eksponowane w *Ogrodzie Profesorskim*
Outdoor panels displayed in the *Professors' Garden* which were an integral
part of the exhibition

Przygotowano obszerny katalog wystawy.¹ Zawierał *Przedmowy* napisane przez prof. Krzysztofa Stopkę, dyrektora Muzeum UJ oraz prof. Marka Degórskiego, Przewodniczącego Komitetu Sterującego Konferencji, rozdziały: *Dzieje geografii polskiej do 1945 roku* (s. 14-145) pióra Antoniego Jackowskiego, *Rozwój instrumentów, przyrządów i pomiarów* (s. 146-247) autorstwa dr Małgorzaty Taborskiej, *Spis eksponatów* (s. 255-279) oraz ilustracje wybranych eksponatów (s. 281-343). Do książki załączono CD, zawierające: *Bibliografię historii geografii polskiej (wybór)* prof. Antoniego Jackowskiego, plansze prezentowane w *Ogrodzie Profesorskim*, *Zaułku Estreichera* oraz w salach wystawowych.

Ekspozycja była czynna do 22 stycznia 2015 r. W okresie od 19 sierpnia do zamknięcia zwiedziło ją ponad 10 tys. osób, w tym wielu obcokrajowców.

ANTONI JACKOWSKI, MAŁGORZATA TABORSKA

”THE DEVELOPMENT OF GEOGRAPHICAL THOUGHT IN POLAND”.
AN EXHIBITION AT THE MUSEUM OF THE JAGIELLONIAN UNIVERSITY
IN KRAKÓW

The exhibition was mounted for the International Geographical Union’s Regional Conference held in Kraków on August 18-22, 2014, and remained open until January 22, 2015. It attracted a total of 10,585 visits, and was the first exhibition of its kind in Poland. The exhibition will feature key examples of the tradition of Polish geographical thought from the Middle Ages to through to contemporary times. The exhibition is documented by old books, maps, geographical instruments and devices and archival materials.

¹ A. Jackowski, M. Taborska, *Rozwój myśli geograficznej w Polsce. Katalog wystawy towarzyszącej Konferencji Regionalnej Międzynarodowej Unii Geograficznej, Collegium Maius, Kraków 18-22 sierpnia 2014 – The Development of Geographical Ideas in Poland. Catalog of the exhibition accompanying the International Geographical Union’s Regional Conference, Collegium Maius, Kraków, 18-22 August 2014*. Instytut Geografii i Gospodarki Przestrzennej UJ, Muzeum UJ, Kraków 2014, 344 s. (w tym wiele ilustracji czarno-białych i kolorowych) + zał. CD.

